

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 19.308 van 26 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 2 juni 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 17 april 2008 de waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories

Gelet op de beschikking van 2 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MAHY, die loco advocaat V. PUZAJ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Op 6 oktober 2005 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet in.

Op 17 april 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid de aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In toepassing van artikel 9.3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat dhr. P. P. sinds januari 1999 in België verblijft en zijn vrouw en zoon sinds januari 2000 in België verblijven, zij allen geïntegreerd zijn, Nederlandse taallessen gevolgd hebben, de zoon een opleiding informatica en een intensieve training in het Euro Space Center gevolgd heeft als ook aan diverse projecten deelneemt, de vader werkbereid is en een contractbelofte voorlegt, zij een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hun zoon hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de zoon geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun zoon plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds mei 2000 vind deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zicht te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokken wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van een asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielaanvraag van de vader werd afgesloten op 29.07.1999 met een bevestigende beslissing verblijf door het Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatslozen, hem betekend op 30.07.1999. De asielaanvraag van de moeder en zoon werd afgesloten op 26.04.2000 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatslozen, hen betekend op 27.04.2000. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedures – namelijk ongeveer zes maanden voor de vader en 3 maanden voor de moeder en zoon – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor vervolging en hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan de betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor vervolging en hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Eenzelfde argument geldt voor de bewering als zouden de Oekraïense autoriteiten niet in staat zijn om betrokkenen de nodige bescherming te bieden.

Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedures naar voor brachten den die niet weerhouden werden door de bevoegde

instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun bewering te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van *“het principe van respect van de rechten van de verdediging, van goede administratie, van rechtvaardige procedure en van het contradictoire als algemeen rechtsprincipe”*. Zij betogen dat *“de redenering van de Belgische Staat volledig bedrieglijk is”*. Verzoekers zouden *“volledig in de onmogelijkheid verkeren terug naar België te komen in geval van nietigverklaring door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”*. Zelfs indien het zou lukken terug naar België te komen kan men zich vragen stellen over de houding die de Belgische overheden zullen aannemen. De verwijdering naar het land van oorsprong zou praktisch alle contacten met hun advocaten onmogelijk maken. In Oekraïne bestaat het geheim van briefwisseling niet. In zulke omstandigheden is het volledig onmogelijk de verdediging van verzoekers op punt te stellen.

2.1.2. In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij dat de schending van de rechten van verdediging niet dienstig kan worden aangevoerd. Aangaande de beweerde schending van het beginsel van goede administratie wordt juridisch onvoldoende verduidelijkt welk relevant aspect van dit algemeen rechtsbeginsel te dezen precies zou zijn geschonden.

2.1.3. In hun repliekmemoire stellen verzoekers dat de opmerkingen van de Belgische Staat irrelevant zijn.

2.1.4. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Wat de overige ingeroepen principes betreft, wordt door verzoekers onvoldoende verduidelijkt op welke manier deze door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden, zodat er geen sprake is van een middel.

Het eerste middel is onontvankelijk.

2.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 26 van het internationaal pact van New York van 19 december 1966, artikel 14 van de Conventie van de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (EVRM), artikel 4 van het vierde protocol van 16 november 1963 bij het EVRM en artikel 1 van het twaalfde protocol van 4 november 2000 bij het EVRM. Zij betogen dat er geen geïndividualiseerde beslissing is. Er *“mag geen enkele collectieve beslissing worden geadopteerd door de Belgische overheden.”* België heeft *“sinds kort akkoorden ondertekend met bepaalde landen uit het Oosten, en namelijk Oekraïne.”* Deze akkoorden *“hebben de organisatie tot doel van massieve repatriëring naar het land van oorsprong van kandidaten die ontzegd werden van hun aanvraag in België.”* Verzoekers *“zijn het slachtoffer geweest van een duidelijke discriminatie wegens hun land van oorsprong.”* In casu werd de bestreden beslissing gegeven *“alleen wegens het feit van hun Oekraïense nationaliteit.”* Verzoekers *“hebben angst voor hun leven indien ze naar Oekraïne zouden verwijderd worden.”*

2.2.2. In haar nota met opmerkingen vermeldt de verwerende partij dat de beweerde discriminatie omwille van de nationaliteit van verzoekers niet ernstig kan worden genomen, nu de verzoekende partij bezwaarlijk kan stellen dat enkel in het licht van hun nationaliteit en herkomst zou zijn overgegaan tot het ter kennis brengen van het bevel om het grondgebied te verlaten, zonder dat hiervoor geldige gronden voor zouden aanwezig zijn. De bestreden beslissing is geenszins genomen omdat er repatriëringakkoorden zouden bestaan met het land waaruit verzoekers afkomstig zijn. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers niet enkel en alleen omwille van hun nationaliteit en herkomst bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, maar dat de voormelde beslissing niet meer is dan het logische gevolg gegeven de (illegale) verblijfssituatie van verzoekers. De bestreden beslissing heeft dan ook geen van de door verzoekers ingeroepen gelijkheids- of non-discriminatiebeginselen geschonden. Daar waar verzoekers laten uitschijnen dat er sprake is van een collectieve beslissing, mist dit elke feitelijke grondslag aangezien de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekers en er niet wordt aangetoond dat deze beslissing zou kaderen in een veelheid van gelijkaardige beslissingen die enkel net omwille van die veelheid zouden zijn genomen. De beweerde problemen in het land van herkomst van verzoekers worden geenszins gestaafd met concrete elementen.

2.2.3. In hun repliekmemoirie herhalen verzoekers een onderdeel van hun betoog.

2.2.4. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze is genomen omdat verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten, zodat niet kan worden ingezien dat verzoekers het slachtoffer zijn geweest van een duidelijke discriminatie wegens hun land van oorsprong of hun Oekraïense nationaliteit.

De bewering van verzoekers, dat ze met recht angst hebben voor hun leven indien ze naar Oekraïne zouden worden verwijderd, wordt niet gestaafd met concrete elementen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 14 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, artikelen 1, 16 en 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 3 en 13 van de Europese Conventie van de rechten van de mens van 4 november 1950 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verzoekers geven een algemene uiteenzetting van de Vluchtelingendefinitie en verwijzen hiervoor naar de relevante bepalingen van de Vluchtelingenconventie, de 'Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié' van het UNHCR, een verslag van Amnesty International van augustus 1991, algemene rechtspraak en algemene rechtsleer. Verzoekers betogen dat artikel 14 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens *"het principe van asielrecht stelt."* Verzoekers betogen dat *"uit artikel 33 van de Vluchtelingenconventie een verbod van uitwijzing en verdringing voortvloeit van de vluchteling die illegaal op het grondgebied verblijft en deze die er regelmatig verblijft."* De *"verdringing naar voor het leven gevaarlijke grenzen is onverenigbaar met de schikking van het internationale recht der vluchtelingen."* Zij betogen dat *"artikel 3 van het EVRM het verbod oplegt vluchtelingen terug te sturen naar een land waar ze voor hun leven of hij vrijheid zouden angst hebben."* Zij betogen dat *"een onvolledige motivatie, van pure stijl, gelijk is aan afwezigheid van motivatie."*

2.3.2. In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet, artikel 4 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en de artikelen 1, 16 en 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 niet in verband kunnen worden gebracht met de bestreden beslissing en dus ook niet kunnen geschonden zijn. Er is geen sprake van een schending van artikel 13 van het EVRM nu uit de rechtsleer blijkt dat het

betrokken verdragsartikel geen rechtstreekse werking heeft en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van hetzelfde verdrag aangetoond wordt. Ook de door verzoekers opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen aangezien aan artikel 3 van het EVRM is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied en de bestreden beslissing verzoekers geenszins verplicht terug te keren naar hun land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM impliceert geenszins dat een vreemdeling zondermeer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. Aangaande de motivering vermeldt de verwerende partij dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen.

2.3.3. In hun repliekmemoirie stellen verzoekers dat zelfs als de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens slechts een hoge morele waarde zou hebben men er in alle gevallen rekening dient mee te houden. Verzoekers betogen inzake artikel 13 van het EVRM dat de Belgische Staat ertoe gehouden is deze internationale Conventie, die zij zelf goedkeurde, te respecteren en toe te passen. Voor het overige herhalen verzoekers in essentie hun betoog met verwijzing naar algemene rechtspraak en rechtsleer.

2.3.4. De bestreden beslissing is niet genomen in het kader van artikel 52 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

De Universele Verklaring van de Rechten van de Mens is een beginselverklaring, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. Zij heeft geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde. De verzoekende partij kan de rechtstreekse schending van deze verklaring noch in haar geheel noch van bepaalde artikelen op een ontvankelijke wijze aanvoeren (RvS 7 januari 2003, nr. 126.922).

Artikel 1 van de Vluchtelingenconventie heeft geen directe werking in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572). Derhalve kan deze bepaling niet dienstig worden opgeworpen. Artikel 16 en 33 van de Vluchtelingenconventie, daargelaten de vraag naar de directe werking van deze bepalingen, hebben betrekking op "vluchtelingen", zodat deze bepalingen door verzoekers niet dienstig kunnen worden ingeroepen.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Reeds hoger (2.2.4.) werd gesteld dat de bewering van verzoekers, dat ze met recht angst hebben voor hun leven indien ze naar Oekraïne zouden worden verwijderd, niet wordt gestaafd met concrete elementen, zodat een schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

Artikel 13 EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekers roepen de schending in van artikel 3

EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat verzoekers geen ernstige schending van artikel 3 EVRM aantonen.

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden aantonen. Verder wordt in bestreden beslissing verwezen naar relevante wetsbepalingen. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november twee-duizend en acht door:

dhr. M. MILOJKOWIC,   wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,   griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. MILOJKOWIC.